

Arrest

nr. 219 307 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91/A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. HERMANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 november 2015 om internationale bescherming. Op 20 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Tadzjiek te zijn en 21 jaar oud te zijn. U zou geboren en opgegroeid zijn in het dorp Miray, gelegen in het district Andar in de provincie Ghazni. U ging naar school tot de tweede klas en u volgde les aan de moskee van uw kindertijd tot twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U hielp soms uw vader bij het landbouwwerk op de velden.

Op een dag werd u op straat tegengehouden door drie of vier onbekende talibs. Ze zeiden dat u met hen moest samenwerken. U zei dat u hen de volgende dag zou ontmoeten. Thuis vertelde u uw vader wat er gebeurd was, hij zei dat het wellicht vrienden waren die een grap maakten. De volgende dag bleef u thuis. De dag daarna werkte u op de velden van uw familie. De drie personen die u eerder aanspraken kwamen naar u toe, ze vroegen u waarom u niet gekomen was. U zei dat u bij uw moeder in het ziekenhuis moest blijven. De talibs vroegen u jihad te doen met hen. U was bang en stemde in met hun eis. De talibs zeiden dat u mensen zou moeten verzamelen in het dorp. Toen u thuiskwam vertelde u aan uw vader wat er gebeurd was. Op aanraden van uw vader verliet u het huis niet gedurende drie dagen. De derde avond kwam uw vriend H. (...) bebloed naar uw huis, hij was aangevallen door de taliban nadat hij hen niet had willen vertellen waar u woonde. Uw vader contacteerde diezelfde avond een vriend, die bracht u met de auto naar Kabul. U verbleef twee nachten in Kabul en reisde vervolgens via Ghazni stad, Maidan Wardak en Nimruz naar Pakistan en Iran. Na een reis van twee of tweeëneenhalve maand kwam u aan in België op 20 november 2015. U vroeg asiel aan op 30 november 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 1, 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het district Andar in de provincie Ghazni, Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft voorgesteld dat u uw hele leven, tot uw vertrek uit Afghanistan op de leeftijd van 19 jaar, in het dorp Miray (door u Maray genoemd) in het district Andar hebt gewoond. Zo dient te worden gewezen op het feit dat uw kennis van uw regio waar u zou hebben gewoond, bijzonder gebrekkig is. Vooreerst merkt het CGVS op dat u verklaarde dat Andar

niet gekend is onder een andere naam (CGVS, p. 4). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) dat Andar ook Shilgar wordt genoemd. U omschreef Miray als een dorp op 10 tot 15 minuten van het districtshuis, er zou een moskee, een grote school en een bazaar met 150 tot 180 winkels zijn (CGVS, p. 4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt echter dat de bazaar van Miray, dat het districtscentrum van Andar is, in 2009 gesloten werd door de taliban en dat het overgrote deel van de winkels gesloten was tot de periode van uw vertrek in 2015, met uitzondering van een periode van ongeveer een jaar in 2012. Dat u verklaart dat er een bazaar met 150 tot 180 winkels is zonder te vermelden dat deze bazaar grotendeels gesloten is sinds jaren voor uw vertrek wijst erop dat u niet recent in Miray verbleef. U verklaarde voorts dat de belangrijkste ongeasfalteerde weg in Miray naar het district Giro leidt, maar vreemd genoeg hebt u geen idee naar waar de weg in de andere richting leidt (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat er in de jaren voor uw vertrek aanvallen op verschillende checkpoints in Andar gebeurden, onder meer in Chardiwal op een vijftal kilometer van uw dorp, waar een zelfmoordaanslag werd gepleegd met een auto op een ALP (Afghan Local Police) veiligheidspost. U zei echter dat er geen checkpoints waren in jullie dorpen, wel in andere dorpen in de richting van Giro district, u wist echter niet te vertellen in welke dorpen deze checkpoints zich bevonden (CGVS, p. 6). Toen u gevraagd werd hoe u dan wist dat er checkpoints waren in andere dorpen, antwoordde u slechts ontwijkend en foutief dat het dorp Giro dichtbij jullie gelegen is (CGVS, p. 6). Uit kaarten waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt echter dat Giro een naburig district van Andar is, niet een dorp in de buurt van Miray. U kon weliswaar enkele naburige dorpen opnoemen, maar de nabijgelegen dorpen opgenoemd door het CGVS, met name Chardiwal, Kabuli en Gholah, kende u niet of kon u totaal niet situeren (CGVS, p. 13). Ook uw kennis van het landschap in uw omgeving is gebrekkig. Zo verklaarde u in een bergachtig gebied te wonen, u kent echter geen enkele naam van bergen in de omgeving (CGVS, p. 6). Over de stroom in uw dorp kon u zeggen dat deze samenvloeit met een grotere stroom in de bazaar en dat deze vervolgens naar het dorp Mash leidt, u wist echter niet welk dorp na Mash komt als u de stroom verder stroomafwaarts volgt (CGVS, p. 6). U verklaarde dat er niet het ganse jaar door water in de stroom is (CGVS, p. 6). Wanneer het CGVS u vroeg wanneer er geen water is, antwoordde u dat er meestal water is en dat het meestal droog is (CGVS, p. 6). Toen u erop gewezen werd dat dit niet kan en dat u twee verschillende dingen zei, herhaalde u slechts dat het meestal droog is en dat er meestal water is (CGVS, p. 6). U heeft voorts ook geen weet van belangrijke waterdammen in Andar (CGVS, p. 16). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie en kaart toegevoegd aan het administratieve dossier) dat in het oosten van Andar de Band-e Sardeh dam met een capaciteit van 259 miljoen kubieke meter ligt. Gevraagd welke andere districten er grenzen aan Andar, antwoordde u dat Qarabagh voor jullie ligt, Dehyak rechts, Giro links en Paktya achter u (CGVS, p. 9). Hoewel het CGVS u erop wees dat Paktya een provincie is in plaats van een district bleef u hardnekkig verkeerdelijk volhouden dat Paktya een district is (CGVS, p. 9). Uit kaarten waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt bovendien dat niet de provincie Paktya, maar de provincie Paktika, met name het district Sharan, grenst aan Andar. Daarnaast blijkt uit deze kaarten dat ook de districten Waghaz en Ghazni van de provincie Ghazni aan Andar grenzen, deze vermeldde u echter niet. U wist voorts niet wat de hoofdstad of de belangrijkste stad van de provincie Ghazni is (CGVS, p. 13). Nochtans verklaarde u op uw reisweg bij uw vertrek uit Afghanistan tweemaal langs de stad Ghazni gepasseerd te zijn (CGVS, p. 19, 20).

Daarnaast slaagde u er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen en ontwikkelingen in uw regio de laatste jaren voor uw vertrek. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopieën toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat in Andar in mei 2012 een opstand tegen de taliban uitbrak, die langdurig aanhield. Gewapende personen vochten tegen de taliban, wat ertoe leidde dat de taliban tegen de zomer van 2012 verdreven waren uit 50 dorpen. Uiteindelijk sloten de meeste opstandelingen zich tegen 2013 aan bij de Afghaanse lokale politie en kregen ze opleiding van de Amerikaanse Special Forces. Uw verklaringen over deze opstand zijn echter bijzonder summier en stemmen niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Vooreerst verklaarde u dat er niets veranderd is in uw regio de laatste jaren voor uw vertrek (CGVS, p. 10). Dit is hoogst opmerkelijk, aangezien de opstand in Andar leidde tot het verdrijven van de taliban uit een heel aantal dorpen en de aanwezigheid van de ALP in bepaalde dorpen en regio's, waaronder Miray. U verklaarde echter dat de taliban zich vrijuit verplaatsten in uw dorp sinds uw kindertijd en dat ze de macht hadden over Andar op het moment van uw vertrek (CGVS, p. 10). U beweerde voorts dat er geen politie was in uw regio, dat er veel taliban waren en dat de politie snel de regio verlieten als ze kwamen omwille van de aanwezigheid van de taliban (CGVS, p. 10). Pas toen het CGVS u vroeg of er de laatste jaren voor uw vertrek mensen of groeperingen waren die tegen de taliban streden, antwoordde u bevestigend en zei u dat een groep

mensen een opstand tegen de taliban deed om hen te verslaan en uit de regio te verjagen (CGVS, p. 10). U zei dat deze opstand begon een jaar voor uw vertrek en twee of drie dagen duurde in uw dorp (CGVS, p. 11), dit zou dan in 2014 geweest zijn. Echter blijkt uit bovenvermelde informatie dat de opstand in 2012 uitbrak en langdurig aanhield. Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd de opstand te beschrijven en te vertellen wat mensen concreet deden tijdens deze opstand, waren uw verklaringen bijzonder vaag (CGVS, p. 10, 11). Zo zei u dat mensen tegen de taliban stonden, dat ze hen wilden verslaan en uit de dorpen en het district wilden verjagen, maar dat ze niets konden doen tegen de taliban. Er werd niet gevochten tijdens deze opstand, mensen maakten slogans en zeiden dat ze de taliban zouden elimineren, toen de taliban dit hoorden verdwenen ze voor een vijftal dagen uit de regio, waarna ze terugkwamen, zo zei u (CGVS, p. 11). De directe aanleiding tot de opstand was de aanwezigheid van de taliban in uw regio en het gebrek aan elektriciteit, zo beweerde u (CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt echter dat de aanleiding tot de opstand was dat de scholen in Andar reeds enige tijd gesloten waren op bevel van de taliban. U verklaarde echter dat de school in uw dorp nooit langer dan een week gesloten was (CGVS, p. 4). U hebt geen weet van een opstand in andere dorpen in Andar, nochtans blijkt uit bovenvermelde informatie dat de opstand over grote gebieden in Andar plaats had. Gevraagd naar incidenten of aanvallen tijdens uw verblijf in Andar vermeldde u slechts een bomaanslag op een auto met een bruid en bruidegom twee jaar voor uw vertrek (CGVS, p. 12). Hoewel u meermaals gevraagd werd nog andere aanvallen, gevechten of incidenten op te noemen, moest u het antwoord hierop schuldig blijven (CGVS, p. 12). Nochtans blijkt uit de eerder vermelde informatie waarover het CGVS beschikt dat er heel wat gevechten en veiligheidsincidenten plaats hadden de laatste jaren voor uw beweerde vertrek, waarvan het merendeel in het kader van de opstand. Zo waren er verscheidene aanvallen door de taliban op checkpoints, onder andere in Kansif en Chardiwal, en onder meer gevechten in Payendi. Bij elk van deze incidenten vielen verscheidene doden. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt hoogstens dat u vaagweg iets gehoord hebt over een opstand in Andar en protestmarsen van inwoners van Andar. U slaagt er echter allerminst in op een geloofwaardige manier voor te stellen dat u in de periode van deze opstand in Andar verbleef.

Met betrekking tot de ontploffing van een voertuig met gasten van een huwelijk dat u vermeldde dient overigens opgemerkt te worden dat ook uw kennis over deze gebeurtenis fragmentarisch is. Zo kon u niet aangeven waar dit incident plaats had, u wist enkel te zeggen dat het in de richting van Giro was (CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat dit incident in het dorp Sahib Khan plaats had. Uit kaarten blijkt echter dat dit dorp op enkele kilometers ten westen van Miray ligt, wat niet in de richting van het district Giro is. U verklaarde voorts dat mensen niet te weten kwamen wie van de taliban de aanslag pleegde (CGVS, p. 12). Het CGVS beschikt echter over informatie (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) waaruit blijkt dat dorpelingen voetsporen volgden van de plaats van het incident naar het huis van een taliban sympathisant, die bekende de bom geplaatst te hebben en vervolgens doodgeslagen werd door de dorpelingen.

Ook uw kennis van belangrijke personen in uw regio bleek uiterst gebrekkig te zijn. Zo wist u weliswaar dat Qasem Desiwal districtshoofd was van Andar, maar zei u dat Rahim Desiwal districtshoofd was voor hem (CGVS, p. 11, 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Rahim Desiwal weliswaar districtshoofd was in 2008, maar dat tussen hem en Qasim Desiwal nog drie andere personen districtshoofd waren, deze vermeldde u echter niet. Toen u gevraagd werd wat u wist over Shir Khan Yousufzai, wist u niets over hem te vertellen (CGVS, p. 13). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat hij districtshoofd van Andar was in de periode 2010-2012. Over Lotfullah Kamrani wist u evenmin iets (CGVS, p. 13), nochtans blijkt uit objectieve informatie ((zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) dat hij de leider was van de opstand in Andar. Ook over Khial Muhammad Hussaini wist u niets (CGVS, p. 13). Uit de toegevoegde informatie blijkt echter dat hij een belangrijke persoon uit Andar is, voormalige parlamentslid en Harakat commandant. Faizanullah Faizan, die volgende toegevoegde informatie afkomstig is uit Andar en voormalig gouverneur van de provincie Ghazni en ex-commandant is, bleek u ook niet te kennen (CGVS, p. 14). Over kapitein Ramazan, volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) politiechef van Andar die een bomaanslag overleefde in 2013, had u nog nooit gehoord. Over mullah Jan of mullah Adam wist u ook niets, nochtans blijkt uit de toegevoegde informatie dat hij taliban schaduwdistrictshoofd van Andar was en dat hij gedood werd in 2013.

Voorts verklaarde u dat er in uw regio mensen zijn die zich verplaatsen met de motorfiets en dat er de laatste jaren voor uw vertrek geen regels van de overheid of taliban geweest zijn over motorfietsen

(CGVS, p. 13). Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) dat het sluiten van scholen in Andar door de taliban een reactie was op het verbod op het gebruik van motorfietsen opgelegd door de overheid.

Dat u, als inwoner van het districtscentrum die bovendien naar het nieuws op de radio luisterde (CGVS, p. 14), zo slecht op de hoogte bent van bovenvermelde belangrijke gebeurtenissen, incidenten en personen in uw regio, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering steeds in Andar gewoond te hebben totaal. Overigens merkt het CGVS op dat u zelfs niet kan aangeven naar welke radiokanalen u thuis luisterde, wat uw geloofwaardigheid verder aantast.

Uw verklaringen over uw profiel zijn evenmin overtuigend. U beweerde dat u van uw kindertijd tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan les volgde aan de moskee en dat u soms uw vader hielp met het werk op de velden. Uw vader liet u enkel eten brengen naar de velden, voor de rest liet hij u niet helpen omdat hij wou dat u studeerde, zo zei u (CGVS, p. 8). Uw vader leerde u nooit iets over het werk op de velden of de verkoop van tarwe, zo hebt u geen idee aan welke prijs uw vader de tarwe verkocht (CGVS, p. 8, 9). Het CGVS acht het echter niet aannemelijk dat een Afghaanse landbouwer zijn enige zoon helemaal niet zou opleiden in het landbouwwerk, zeker gezien uw familie zelf eigenaar was van twee jerib landbouwgrond (CGVS, p. 8). U beweerde dat uw vader zei dat u moest studeren en voor uw moeder en zus moest zorgen, maar op de vraag wat voor job uw vader wou dat u later zou doen, antwoordde u slechts vaagweg dat u hij wou dat u leerde lezen en schrijven omdat het misschien nuttig zou zijn in de toekomst (CGVS, p. 9).

Opmerkelijk is ook dat u beweerde Farsi te spreken met de Pashtounen in uw regio (CGVS, p. 3). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) bestaat de bevolking in het district Andar volledig uit Pashtounen. Dat u, als Tadzjiek wiens moedertaal Dari is (CGVS, p.3), Farsi of Dari zou gesproken hebben met de Pashtoun meerderheid in uw regio en slechts een beetje Pashtou zou begrijpen is weinig aannemelijk.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u nooit naar andere dorpen zou zijn gegaan (CGVS, p. 10), maar dat uw vader wel naar Kabul reisde om feesten of begrafenissen bij te wonen of op bezoek te gaan bij vrienden (CGVS, p. 7, 8). U beweerde dat uw vader vrienden heeft in Kabul omdat hij grond heeft (CGVS, p. 8). U slaagde er echter niet in te verklaren hoe uw vader, die landbouwer was en enkel grond had in jullie district in de provincie Ghazni, die contacten in Kabul had (CGVS, p. 8). Dit doet vermoeden dat u een netwerk of mogelijk een verblijf van uzelf en/of uw familie in Kabul poogt te verhullen.

Uw foutieve verklaringen over de aanwezigheid van IS in uw regio ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst uit Andar verder. U beweerde dat IS sinds acht tot tien jaar aanwezig is in uw regio (CGVS, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat IS pas sinds 2014 actief is in Afghanistan (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dat u niet weet wie de leiders van IS waren in uw regio en dat u vaagweg verklaarde dat IS burgerkledij droeg en "rondhing" (CGVS, p. 15) tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de vermeende aanwezigheid van IS verder aan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Andar gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Andar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovendien bevat uw asielrelaas een aantal onaannemelijke en tegenstrijdige elementen. Zo sprak u zichzelf herhaaldelijk tegen wat betreft het aantal talibs die u de eerste keer tegenhielden. Aanvankelijk zei u dat er drie personen waren, vervolgens zei u dat er vier waren (CGVS, p. 16). Na confrontatie hiermee zei u dat u tegengehouden werd door drie personen, meteen daarna zei u dan weer dat u werd tegengehouden door vier personen (CGVS, p. 17). Dat u zichzelf herhaaldelijk tegensprak tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig aan.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat na uw eerste gesprek met de taliban, uw vader u zei het niet ernstig te nemen omdat het misschien vrienden waren die grappen uithaalden (CGVS, p. 16, 17, 18). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier)

voerden de taliban eerder een extreem streng beleid in Andar, in deze context is het weinig aannemelijk dat uw vader uw gesprek met de taliban als een flauwe grap zou beschouwen.

Voorts verklaarde u dat de taliban mensen verzamelden om met hen samen te werken, u kent echter geen namen van mensen die gevraagd werden samen te werken met hen (CGVS, p. 18). Op de vraag hoe de taliban mensen verzamelden, antwoordde u dat ze andere mensen tegenhielden op dezelfde manier zoals ze u tegenhielden (CGVS, p. 18). Wanneer het CGVS u vroeg wat er gebeurd is met andere mensen die tegengehouden werden door de taliban met de vraag samen te werken, verklaarde u echter niet te weten of mensen tegengehouden zijn door de taliban, u zei dan dat het slechts een voorbeeld was en dat er misschien andere mensen tegengehouden zijn (CGVS, p. 18).

Het CGVS merkt voorts op dat het vreemd is dat uw vriend H. (...) geslagen werd door de taliban omdat hij uw adres niet wilde zeggen, terwijl u verklaard had dat de taliban eerder tegen u gezegd hadden dat ze uw adres hadden en dat ze u zouden vinden (CGVS, p. 18). Uw verklaring dat de taliban wel het adres van uw moskee en uw velden kenden, maar niet het adres van uw huis, voldoet niet en lijkt slechts een poging te zijn om uw eerdere verklaringen aan te passen.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 23 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 1, 2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaats in Afghanistan (CGVS, p. 14, 15). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, p. 14, 15). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan

bescherming aannemelijk maakt. Toen u nogmaals gevraagd werd of u ooit elders dan in Miray gewoond hebt, bleef u halsstarrig ontkennen (CGVS, p. 15). Als verklaring voor uw gebrekkige kennis en foutieve verklaringen zei u dat u geheugenproblemen hebt en dat u zich zorgen maakt over uw familie (CGVS, p. 14, 15). Dat u stress hebt omwille van uw familie vergoelijkt uw uiterst gebrekkige kennis echter niet. Aan uw vermeende geheugenproblemen kan geen geloof gehecht worden. U vermeldde deze problemen immers pas na confrontatie met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien was u op het moment van uw gehoor nog niet in behandeling geweest bij een dokter in België, nochtans verklaarde u deze problemen al gehad te hebben in Afghanistan en verblijft u reeds een tweetal jaar in België (CGVS, p. 14, 15). Het medische attest dat u voorlegde na uw gehoor, gedateerd op 31 oktober 2017, staaft de door u beweerde geheugenproblemen niet op objectieve wijze. In dit attest wordt immers slechts melding gemaakt van subjectieve letsels, gebaseerd op uw eigen verklaringen. Bovendien is het opvallend dat deze letsels volgens uw verklaringen in het attest veroorzaakt zouden zijn door slagen op uw hoofd die u kreeg in uw kindertijd, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat uw geheugenproblemen geen specifieke oorzaak hebben (CGVS, p. 15).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit en heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Zoals hierboven reeds werd vermeld staaft het medische attest de door u beweerde geheugenproblemen niet op objectieve wijze.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Begrip vluchteling

Artikel 1A2 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling.

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar zij haar aanvraag tot asiel heeft ingediend op 30 november 2015

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (RvV 17 juni 2011, Rev.dr.Etr. 2011, 414; Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

De gegronde vrees voor vervolging dient in beginsel persoonlijk te zijn. Er gaat een individueel onderzoek aan vooraf. Maar dat belet echter niet dat een persoon een gegronde vrees voor vervolging kan hebben indien een familielid of een persoon die tot eenzelfde groep behoort, vervolgd wordt. (RvV 21 april 2010, nr. 42.086)

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b, en c, van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Afghanistan, te verlaten. Verweerster gaat uit van de verkeerde veronderstellingen.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor zijn redelijke vrees aangetoond aan de hand van verschillende elementen.

Voorafgaand :

Verzoeker diende een asielaanvraag in op 30 november 2015 na een reis van 2,5 maanden tussen Afghanistan en België;

Verzoeker wordt gehoord op 24 oktober 2017;

Dat dit een termijn betreft van 2 jaar. Dat de redelijke termijn van behandeling van een asielaanvraag meer dan overschreden is en verweerster hier minstens haar zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat men van iemand die zijn land al meer dan 2 jaar heeft verlaten op dergelijk jonge leeftijd onmogelijk kan verwachten dat hij nog alles tot in de details kan uitleggen. Dit is niet redelijk te noemen vanwege verwerende partij.

Verwerende partij houdt hier niet de minste rekening mee, noch doet zij een poging tot motivering in de bestreden beslissing.

2.1. Verwerende partij meent dat verwerende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt ten aanzien van het CGVS. Zij verwijst hier naar vrij vage informatie.

Hoe dan ook is de vrees van verzoekende partij meer dan gegrond en kan hij niet naar Afghanistan terugkeren.

Verwerende partij past een verkeerde interpretatie toe van het begrip "gegronde vrees".

Om een concrete invulling te geven van het begrip "gegronde vrees", volstaat het dat de vervolgende overheid bepaalde kenmerken aan de asielzoeker zou kunnen toeschrijven. Het is dan ook niet nodig dat de verzoekende partij die kenmerken ook effectief vertoont. (VAN HEULE, D., Vluchtelingen, Gent, Mys en Breesch, 1999, nr. 42)

Centraal dient de vraag te worden geplaatst of de betrokkene wel veilig naar zijn land kan terugkeren.

Het kan immers zijn dat een bepaalde bevolkingsgroep wordt blootgesteld aan mensonterende handelingen. In zo een geval volstaat het dat de asielzoeker effectief tot die bepaalde bevolkingsgroep behoort. In casu, wordt door verwerende partij niet betwist dat hij een Pashtoun is en soenniet.

Het is dan ook niet noodzakelijk dat de asielzoeker reeds daadwerkelijk het slachtoffer is geweest, maar enkel dat hij ernstige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij het slachtoffer dreigt te worden. (VEREECKE, V., Vreemdelingenrecht in de praktijk, Gent, p. 7) De aangehaalde feiten moeten hem niet persoonlijk treffen. Ook gebeurtenissen ten aanzien van familieleden of nabije omgeving kunnen de asielaanvraag staven.

Het louter behoren tot een bepaalde bevolkingsgroep houdt al het bewijs in van een gegronde vrees. (R.v.St., nr. 154.726, 9 februari 2006, T.Vreemd. 2006,137.)

Verzoeker is een TADZJIEK

Het is werkelijk bevreemdend dat verwerende partij nalaat om hier uitvoerig op in te gaan, te meer dat deze etnie een geviseerde groep is in Afghanistan.

Verzoeker heeft zelf op verschillende momenten aangegeven dat hij een Tadzjiek is en dat de politieke visie ten aanzien van de Tadzjeken zeer verontrustend is.

Doch gaat verweerster hier op geen enkele manier op in.

Verweerster gaat hier voorbij aan haar plicht tot zorgvuldig onderzoek waardoor art. 3 EVRM in hoofde van verzoeker geschonden wordt.

Gelet de impliciete erkenning van de etnie van verzoeker als Tadzjiek zijnde, is verweerster voorbijgegaan aan haar grondige onderzoeksplicht en zorgvuldigheidsbeginsel.

Door verzoeker als Tadzjiek terug te sturen naar Afghanistan, provincie Gazni, wordt met absolute zekerheid artikel 3 EVRM geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden en verzoeker dient de status van vluchteling te worden toegekend omwille van voormelde redenen.

2.2. Verweerster stelt uitdrukkelijk in haar beslissing dat zijn problemen niet de minste geloofwaardigheid hebben.

Het is zeer vreemd hoe verweerster tot deze beslissing is gekomen, nu zij slechts enkele pertinente vragen gesteld heeft over zijn problemen, de reden waarom hij zijn land heeft verlaten. Uit het gehoorverslag blijkt zeer duidelijk de vooringenomenheid van de dossierbehandelaar. Indien zij verzoeker een kans zou gegeven hebben EN ook zelf zou gehandeld hebben als een normaal, zorgvuldig en redelijk bestuur, zou deze minstens gegrond en doordachte vragen hebben gesteld aan verzoeker. Dit is niet in het minste gebeurd.

Er worden slechts enkele pertinente vragen gesteld aan verzoeker, waarna verwerende partij direct tot het besluit komt al zou alles verzonnen zijn.

Dit is manifest onredelijk en onzorgvuldig te noemen.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

'Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoonbaar dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D.; o.c., nr. 60).

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren. Hij verwijst ook naar hetgeen hierboven is uiteengezet."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 49/3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker geen subsidiaire bescherming kan krijgen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel onterecht.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "(...)"

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. "Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te

baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel". (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

In de bestreden beslissing twijfelt verweerster NIET aan de nationaliteit van verzoeker.

De veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden vanuit dit opzicht. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker verwijst in eerste instantie dan ook naar de nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan" van 19 april 2016: "The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸ Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014.⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro- government armed groups and AGEs.⁶⁷"

("UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/570f96564.html>.)

Ook in het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 15 maart 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"The overall security situation continued to deteriorate throughout 2016 and into 2017. The United Nations recorded 23,712 security incidents, an almost 5 per cent increase compared with 2015 and the highest number in a single year ever recorded by UNAMA. While the fighting remained particularly prevalent in the five southern and eastern provinces of Helmand, Nangarhar, Kandahar, Kunar and Ghazni, where 50 per cent of all incidents were recorded, the conflict spread in geographical scope, with increasing Taliban activities in northern and north-eastern Afghanistan, as well as in Farah in the west. The Taliban continued to put pressure on the Government's control of the provincial capitals of Farah, Kunduz, Lashkar Gah, Helmand Province; and Tirin Kot, Uruzgan Province. International and Afghan air support and the deployment of Afghan special forces remained critical to the holding of these cities. In late November, the Taliban captured the Ghorak district administrative centre of Kandahar Province, bringing to 14 the total number of districts claimed by the Taliban to be under their control. In addition, the control of a number of districts has been contested, with some reports claiming an increase in the percentage of Afghan territory under Taliban influence. The fighting evolved further in character as the number of armed clashes between the Taliban and Government security forces increased by 22 per cent in 2016, accounting for 63 per cent of all security incidents, the majority of which were initiated by the Taliban. Improvised explosive device attacks continued to decline in 2016, however, and were 25 per cent lower than during the previous year. [...] Between 18 November 2016 and 14 February 2017, the United Nations recorded 5,160 security-related incidents. This represents a 10 per cent increase compared with the same period in 2015 and a 3 per cent increase compared with the same period in 2014. The number of armed clashes recorded in January 2017 increased by 30, compared with January

of 2016, and reached 1,877, the highest number recorded by the United Nations for that month. Improvised explosive device attacks increased by 11 per cent compared with the same period in 2016." "Between 1 January and 31 December, UNAMA documented 11,418 civilian casualties (3,498 deaths and 7,920 injured); marking a two per cent decrease in civilian deaths and six per cent increase in civilians injured. These figures amount to a three per cent increase in total civilian casualties compared to 2015. [...] Civilian casualties increased in five of Afghanistan's eight regions in 2016. The armed conflict most affected the southern region, which recorded 2,989 civilian casualties (1,056 deaths and 1,933 injured), a 17 per cent increase compared to 2015. The central region recorded the second highest number of civilian casualties - 2,348 civilian casualties (534 deaths and 1,814 injured) - an increase of 34 per cent compared to 2015 due to suicide and complex attacks in Kabul city. The northeastern and eastern regions experienced a decline in civilian casualties; however, both recorded significant numbers - 1,595 civilian casualties (433 deaths and 1,162 injured) in the eastern region and 1,270 civilian casualties (382 deaths and 888 injured) in the north-eastern region. UNAMA documented 1,362 civilian casualties (384 deaths and 978 injured) in the northern region, 903 civilian casualties (340 deaths and 563 injured) in the south-eastern region, 836 civilian casualties (344 deaths and 492 injured) in the western region and 115 civilian casualties (25 deaths and 90 injured) in the central highlands region." "In 2016, Anti-Government Elements caused 61 per cent of all civilian casualties through attacks that disregarded civilian life, including the indiscriminate detonation of IEDs in civilian-populated areas. Between 1 January and 31 December, UNAMA attributed 6,994 civilian casualties (2,131 deaths and 4,863 injured) to Anti-Government Elements, an increase of two per cent compared to 2015. This slight increase may be attributable to an increase in civilian casualties caused by suicide and complex attacks; despite reductions in civilian casualties from IEDs and targeted and deliberate killings. Of the 6,994 civilian casualties (2,131 deaths and 4,863 injured) attributed to Anti-Government Elements in 2016, UNAMA attributed 4,953 civilian casualties (1,618 deaths and 3,335 injured) to Taliban; 899 civilian casualties (209 deaths and 690 injured) to Daesh/Islamic State Khorasan Province (ISKP); and 1,099 civilian casualties (286 deaths and 813 injured) to unidentified Anti-Government Elements where there was no public claim of responsibility, or attribution to a specific group was not possible. [...] The majority of civilian casualties caused by Anti-Government Elements resulted from the indiscriminate and illegal use of IEDs. [...] "While acknowledging efforts by the national and international military forces to mitigate civilian harm, UNAMA attributed 2,728 civilian casualties (903 deaths and 1,825 injured) to Pro-Government Forces in 2016, accounting for 24 per cent of all civilian casualties, and reflecting a 46 per cent increase compared to 2015. UNAMA attributed 20 per cent of total civilian casualties to the Afghan national security forces, two per cent to international military forces and two per cent to pro-Government armed groups. [...] The majority of the casualties resulted from the indirect and/or explosive use of weapons, mainly mortars, in civilian-populated areas. After ground engagements, aerial operations remained the second leading cause of civilian casualties caused by Pro-Government Forces in 2016. [...] In 2016, UNAMA documented 185 civilian casualties (52 deaths and 133 injured) by pro-Government armed groups, an increase of 42 per cent compared to the same period in 2015. This is the highest number of civilian casualties caused by pro-Government armed groups in a single year since UNAMA began systematic documentation of civilian casualties." "Armed conflicts in Afghanistan intensified and expanded more than previous years in 1394. Insecurity spread in most parts of the country and affected the life of the majority of the civilians directly or indirectly. During this period civilian suffered severe casualties. Based on the findings by the AIHRC, the highest level of civilian casualties was recorded in the year 1394. The total number of civilian casualties exceeded 9431 people (3192 deaths and 6302 injured) which shows 17.8 percent increase compared to that in 1393. Based on findings by the AIHRC, 8005 people were killed or injured in 1393. Out of them 3071 people were killed and 4934 people got injured. [...] According to the report, out of 9431 deaths and wounded, 4642 of them are men, 775 are women and 1116 of them are children, while the age and gender of 2898 of them are not specified."

("General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 15 maart 2017, <https://www.ecoi.net/news/188769:afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>)

Op zijn minst dient er een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Gazni, inzonderheid regio ANDAR te worden bevolen.

Minstens dient te worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het kwetsbare profiel van verzoeker zijn er immers voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat verzoeker, in acht genomen de algemene veiligheidssituatie, zijn verwestering en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling

riskeert in geval een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker verwijst in die zin naar een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2015 (stuk 15, RvV 15 januari 2015 in de zaak RvV 148 150/IV). Dit arrest kan naar analogie worden toegepast zodat aan verzoeker minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te worden toegekend.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

Aan verzoeker dient minstens het subsidiair beschermingsstatuut overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Het is ook opvallend dat verweerster in de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum- Seekers from Afghanistan en de hierin uitvoerig uitgewerkte 'Potential Risk Profiles'.

Rechtstreeks bezit verzoeker een risicoprofiel als jongeman "of fighting age", ook in de meest recente 'UNHCR eligibility guidelines' van april dit jaar werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban:

"Incidents of forced recruitment of children are said to be subject to widespread underreporting. However, the recruitment and use of children by all parties to the conflict, both in support and combat roles, is reported to be observed throughout the country.

a) Forced Recruitment by AGEs

In areas where AGEs exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished. AGEs are reported to continue to recruit children, both boys and girls, to carry out suicide attacks and as human shields, as well as to participate in active combat, to plant IEDs, to smuggle weapons and uniforms, and to act as spies, guards or scouts for reconnaissance.

b) Forced and Underage Recruitment by Pro-Government Forces

In January 2011 the UN and the Government signed an action plan for the prevention of underage recruitment. In July 2014 the Government endorsed a road map towards compliance with the action plan. In February 2015 President Ghani endorsed a law which had been passed by the Parliament and the Senate in 2014, criminalizing underage recruitment into the ANSF. Despite the Government's support for the action plan and the progress made thus far, challenges are reported to remain, including a lack of accountability for underage recruitment. In March 2016, the Special Representative of the Secretary-General for Children and Armed Conflict noted that while there had been substantial progress in implementing the action plan, the UN continued to document the recruitment and use of boys by the ALP and ANP, as well as some cases attributed to ANA. Pro-government armed groups have also been reported to force locals to send young men to join the fight against the Taliban and other AGEs.

c) Summary

In light of the foregoing, UNHCR considers that, depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces, AGEs and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas where ALP commanders are in a sufficiently powerful position to forcibly recruit community members into the ALP may equally be in need of international

refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds. Men of fighting age and children who resist forced recruitment may also be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds.

(UNHCR, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", 19 april 2016, p. 44-47)

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van de artikelen 49/3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl *in casu* het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming een eerste verzoek betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag. Wat betreft de in het tweede middel aangevoerde schending van de Kwalificatierichtlijn, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te geven welk artikel van deze richtlijn hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker in het eerste en het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in het district Andar in de provincie Ghazni aangezien (i) zijn kennis van de regio waar hij zou hebben gewoond bijzonder gebrekkig is, (ii) hij er niet in slaagde geloofwaardige verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen en ontwikkelingen in zijn regio de laatste jaren voor zijn vertrek, (iii) ook zijn kennis van belangrijke personen in zijn regio uiterst gebrekkig bleek te zijn, (iv) hij niet wist dat de overheid in Andar een verbod had opgelegd op het gebruik van motorfietsen, (v) zijn geloofwaardigheid verder wordt aangetast doordat hij zelfs niet kon aangeven naar welke radiokanalen hij thuis luisterde, (vi) zijn verklaringen over zijn profiel evenmin overtuigend zijn en (vii) de geloofwaardigheid van zijn vermeende herkomst uit Andar verder wordt ondermijnd door zijn foutieve verklaringen over de aanwezigheid van Islamitische Staat (IS) in zijn regio, en omdat (B) zijn asielaanvraag een aantal onaannemelijke en tegenstrijdige elementen bevat.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker in het eerste middel van het verzoekschrift laat gelden dat hij op 30 november 2015 na een reis van 2,5 maanden tussen Afghanistan en België om internationale bescherming vroeg en dat hij gehoord werd op 24 oktober 2017 en dat men van iemand die zijn land al meer dan twee jaar heeft verlaten op dergelijk jonge leeftijd onmogelijk kan verwachten dat hij nog alles tot in de details kan uitleggen, wijst de Raad erop dat van verzoeker niet verwacht wordt dat hij "*alles tot in de details kan uitleggen*". Wel kan van een verzoeker om internationale bescherming (onder meer) worden verwacht dat hij een afdoende kennis heeft van de regio vanwaar hij beweert afkomstig te zijn en weet heeft van de gebeurtenissen en ontwikkelingen in deze regio in de laatste jaren voor zijn vertrek. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker hierin niet geslaagd is. Voorts merkt de Raad op dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling (cf. RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Verzoeker toont ook niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de asielaanvraag nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn aanvraag. Bijgevolg wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker er in het eerste middel nog op wijst dat hij Tadzjiek is en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten hier uitvoerig op in te gaan, temeer nu dit in Afghanistan een geïsoleerde groep is, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt weliswaar dat verzoeker verklaard heeft Tadzjiek te zijn, doch op geen enkel ogenblik heeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gewag gemaakt van een vrees voor vervolging om de enkele reden dat hij Tadzjiek is. Verzoeker kan de commissaris-generaal dan ook niet dienstig verwijten hiernaar geen verder onderzoek te hebben gedaan. Voorts brengt verzoeker geen informatie bij waaruit zou blijken dat de situatie voor Tadzjiken in Afghanistan verontrustend is, laat staan dat deze groep systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen waarvoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt.

Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat uit het gehoorverslag zeer duidelijk de vooringenomenheid van de dossierbehandelaar blijkt en hekelt dat deze laatste hem geen gegronde en doordachte vragen zou hebben gesteld, laat hij na *in concreto* te duiden welke pertinente vragen de *protection officer* van het CGVS hem naar zijn oordeel dan wel had moeten stellen. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* van het CGVS na tal van gerichte vragen over verzoekers persoon, werk en herkomst stelt dat hij niet gelooft dat verzoeker afkomstig is uit het district Andar in de provincie Ghazni (adm. doss., stuk 5, Gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 14). Van een onzorgvuldig onderzoek of enige vooringenomenheid is dan ook geen sprake. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de ambtenaren van het CGVS geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling en dat zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor zover verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift nog meent dat hij tot een risicogroep behoort omwille van zijn verwestering, beperkt hij zich tot blote beweringen. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in België sinds november 2015 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar een arrest van de Raad toont geen reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker er in het tweede middel nog op wijst dat hij als jongeman “*of fighting age*” een risicoprofiel bezit en hierbij verwijst naar en citeert uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016, dient erop te worden gewezen dat in de door hem geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case (...)*”). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dus *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon volstaat hiertoe geenszins. Te dezen haalt verzoeker, naast de hierboven aangehaalde problemen die hem ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten – die door de Raad evenwel niet geloofwaardig worden bevonden –, geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk afkomstig te zijn uit het district Andar in de provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN